

Spomienka na osobnosť MUDr. Karola Kleibla, CSc.

26. 10. 1923 – 19. 10. 1995

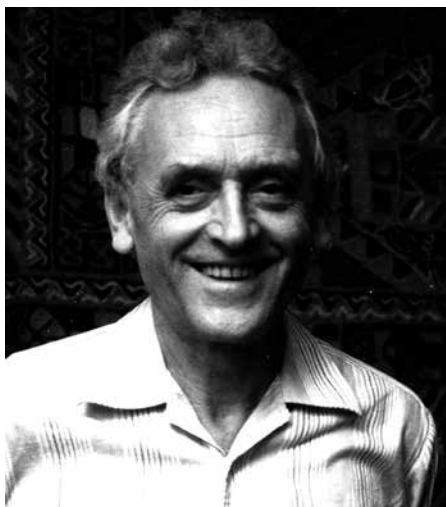
Dr. Karol Kleibl sa narodil vo Viedni. Detské roky a základnú školu prežil v Komárne. V tomto prostredí sa rýchlo naučil po maďarsky. Reálne slovenské gymnázium študoval v Nových Zámkoch a po presťahovaní do Piešťan pokračoval v Novom Meste nad Váhom, kde i maturoval v roku 1942. Už počas štúdia na gymnáziu prejavuje výnimočné nadanie na cudzie reči. Učí sa po francúzsky i rusky. V nemčine sa zdokonaľuje opakovanými pobytmi v nemeckej rodine v Sliezsku. Súkromne študuje angličtinu a taliančinu.

V rokoch Slovenského štátu žil v Piešťanoch spolu s matkou Máriou Kleiblovou (rod. Vejdovou) a s nevlastným otcom – vdovcom MVDr. Milanom Škarkom. Mal jedného brata, ktorý sa neskôr stal veterinárom. Spolu s otcom sa zapájal do ilegálneho protifašistického odboja.

Pri vstupe na Lekársku fakultu mladý študent Kleibl už dobre ovláda všetkých 7 spomínaných jazykov (maďarčina, slovenčina, francúzština, ruština, nemčina, angličtina, taliančina). Štúdium medicíny ukončil promóciou v roku 1948 v Bratislave. Od roku 1949 pracoval v Piešťanoch pod vedením známeho dermatovenerológa MUDr. Emanuela Wohlsteina. Zvlášť sa venuje sérologii a mykológii. S týmto zameraním absolvoval aj viacmesačný študijný pobyt v Prahe na Bulovke, čo nebolo vtedy bežné.

Oženil sa v roku 1950 a s manželkou Jolanou, rod. Hankovou, mali dvoch synov Karola a Miloša. V roku 1954 zložil atestáciu I. stupňa a odchádza z Piešťan pracovať na poliklinické oddelenie v Myjave, pričom počas rokov 1955 – 1957 chodil zastupovať aj primára na kožnom oddelení v Skalici. V roku 1957 nastúpil do tejto funkcie primára na plný úväzok.

V tom čase narástol hromadný výskyt profesionálnych mykóz a prevádzku oddelenia zaťažovala epidémia tularémie. Tú sa podarilo zastaviť až v roku 1962. Problematike tohto ochorenia sa primár Kleibl venoval vo svojej kandidátskej práci a v roku 1965 obhájil dizertačnú prácu na tému „Klinicko-epidemiologická štúdia o tularémii na Záhori“. Takýto odborný postup bol na Slovensku v podmienkach regionálnej nemocnice skôr raritný. O jeho oduševnení pre túto problematiku svedčí i úsilie zaviesť očkovanie proti tularémii u exponovaných pracovníkov v poľnohospodárstve. Ako autoturista cestuje do Kyjeva, kde sa dáva osobne začať proti tularémii, aby tak osobne potvrdil jestvovanie vakcinácie a jej neškodnosť. Iniciuje očkovanie proti tularémii cez hlavného hygienika v Prahe ako súčasť prevencie v rámci komplexnej starostlivosti.

Významnou oblasťou jeho záujmu boli predovšetkým zoonózy s prejavmi na koži charakteru multiformného erytému a erythema nodosum v súvislosti s tularémiou, ale i ďalšími príčinami (yersínie, vírusy). Jeho multilinguálna komunikácia slovom i písmom mu umožňuje kontaktovať mnohé významné zahraničné pracoviská: Pasteurov inštitút v Paríži, Inštitút Epidemiológie a hygieny v Moskve. Komunikuje s prof. Oharom z Japonska, s Dermatologickou klinikou vo Viedni a s ďalšími.

Svoje skúsenosti prezentoval na našich a zahraničných kongresoch, kam cestoval prevažne na svoje náklady. Publikoval niekoľko desiatok prác v našich i zahraničných časopisoch ako *Dermatologica*, *Mykosen*, *Vestník dermatológie a venerológie*, *Acta virologica*, *Contact Dermatitis*, *Čs. Dermatologie* a ďalšie.

V rokoch 1965 – 1967 pracoval v Bou Saade a v Sétife v Alžírsku ako dermatológ a mykológ. Po návrate domov v roku 1968 bolo prebudované kožné oddelenie v Skalici, namiesto 16-postelovej izby vzniklo päť dvoj lôžkových izieb, rozšírili sa sociálne priestory a vynovilo zariadenie. Dr. Kleibl ako polyglot všestranne sledoval novinky v odbore a jeho nepokojný duch bol stále naklonený experimentom. Na oddelení sa okrem iného testovali antimykotiká (kultivačné pôdy sa varili v lekárni), ambifilné masťové základy, v klietkach šantili biele myšky a králičie uši, v pohároch sa prevažovali mušie larvy na čistenie vredov predkolenia (čo potom na dlhé roky upadlo do zabudnutia). Používala sa magistraliter pripravená Endiaron pasta, ako špecialita vtedy ešte neznáma.

V roku 1968 prednášal o tularémii infektológom vo Švédsku v rámci ich postgraduálneho štúdia. Na Inštitúte pre ďalšie vzdelávanie lekárov v Bratislave

Dermatol. prax, 2015, 9(2): X–X

prednášal infekčné choroby v dermatológii a dermatomykologiu so zameraním na tropickú medicínu.

V rokoch 1974 – 1976 znovu pracoval v Alžírsku, v Orane, kde prednášal aj na tamojšej lekárskej fakulte. Tretí pracovný pobyt v zahraničí bol v rokoch 1980 – 1983, keď pracoval v Kuvajte. Prednášal na Khaldiya Skin Clinic a súčasne pôsobil ako konzultant pre dermatológiu a mykológiu v nemocnici Al Sabah, kde mu bol prepožičaný titul docent. Počas týchto pobytov sa intenzívne učil arabský jazyk, ktorý zvládol ako predošlé jazyky slovom i písmom. Počas pobytov nezabudol ani na svoje pracovisko v Skalici, ktoré informoval o tropických kožných ochoreniach, pracovných výsledkoch a cestách početnými listami s jemu vlastným vtipným spôsobom.

V roku 1984 Dr. Kleibl odišiel do dôchodku, ale na kožnej ambulancii vypomáhal až do diagnostikovania svojho závažného ochorenia. Povahou patril k bezprostrednému typu človeka sršiaceho vtipom a optimizmom. Príznačné pre jeho úprimnosť bolo používanie tvrdého piešťanského dialektu. Hodnotu a originalitu jeho osobnosti mohli zvlášť posúdiť tí, ktorí s ním spolupracovali. Pre tých, ktorým bol učiteľom, vždy zdôrazňoval rovnakú dôležitosť požiadavky ľudskosti i požiadavky odbornosti. Bol vášnivý fotograf, filatelista, kuchár a konferenciér súboru Skaličan v zahraničí, kde plnil aj úlohu tlmočníka. Vo voľnom čase rád relaxoval vo svojej skalickej „búde“ s vinohradom. K jeho osobným priateľom patrili piešťanskí lekári Dr. Vlček a Dr. Stodola i odchovanci Dr. Wohlsteina.

Dr. Kleibl stál aj pri zrode Spolku lekárov Záhoria ako zakladajúci člen v roku 1973 a bol jeho prvým predsedom. Prvá zaznamenaná vedecká pracovná schôdza spolku bola 1. júla 1975 v Skalici. V tom čase mal spolok 177 členov. V súčasnosti je Spolok lekárov Záhoria neziskovou organizáciou, ktorá pravidelne v mesiaci január organizuje v Skalici regionálne odborné sympóziom pod názvom „Kleiblove dni“ podľa jeho mena. Okrem toho sa ročne organizujú aj ďalšie dve regionálne podujatia v Myjave, v Smrdákoch alebo Senici.

Posledná rozlúčka s MUDr. Karolom Kleiblom sa konala 25. 10. 1995 v úzkom rodinnom kruhu. O deň by sa dožil presne 72 rokov. Podľa posledného želania bol jeho popol rozsypaný na cintoríne v Slávičom údolí v Bratislave. V roku 2015 si pripomíname 20. výročie jeho úmrtia.

S úctou bývalí kolegovia, spolupracovníci a pamätníci

Spracoval: MUDr. Ján Lidaj